

Arrest

nr. 112 003 van 15 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 februari 2013 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf en van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 mei 2013 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. HOOYBERGHS130 verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster en haar partner zijn gehuwd op 27 januari 2012. Op 19 oktober 2012 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 10 en artikel 12*bis*, § 1, 3° van de vreemdelingenwet. Op 6 februari 2013 werd een beslissing genomen tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15*quater*). De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom verzoekster de aanvraag niet kon indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de hoofdverblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Verzoekster werd op 6 februari 2013 bevolen om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, al. 1, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoekster is niet in het bezit van een visum. Dit is de tweede bestreden beslissing.

“BESLISSING TOT ONONTVANKELIJKHEID VAN EEN AANVRAAG VOOR EEN TOELATING TOT VERBLIJF

Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 19.10.2012 in toepassing van de artikelen 10, 12bis,

§1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: O. Vooma(a)m(en): Man/

Nationaliteit: Nigeriaanse Geboortedatum: (...)1970 Geboorteplaats: Lagos

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende / verklaart te verblijven te: (...) 2300 TURNHOUT

om de volgende reden onontvankelijk:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De motieven die betrokkene inroept, zijn:

Het feit dat betrokkene vijf kinderen heeft en dat ze allen samen met haar echtgenoot samenwonen. Het feit dat de echtgenoot van betrokkene een voltijdse baan heeft en dat betrokkene zelf meer dan een voltijdse taak heeft aan de verzorging van de vijf kinderen, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zouden kunnen aanvaarden.

Het feit dat zij tijdens dit jarenlang illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd doet geen afbreuk aan de voorwaarden van artikelen 10 en 12bis. Trouwens haar echtgenoot zou beroep kunnen doen of hulp kunnen krijgen van derden. Betrokkene toont niet aan waarom haar echtgenoot geen beroep zou kunnen doen op andere personen. Ook andere gezinnen worden met dergelijke situaties geconfronteerd. De terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen is niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene zou slechts een beperkte tijd van haar echtgenoot en kinderen gescheiden zijn wanneer zij machtiging in het buitenland dient te halen. Dit houdt geen schending in van de echtelijke band. De scheiding houdt geen onherstelbare en ernstige schade in. Een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent niet dat betrokkene definitief gescheiden wordt van haar gezin. Van zodra betrokkene zich immers in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw te verenigen met haar gezin...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. verzoekster voert een eerste middel aan:

“Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater) (stuk 1). ENIG MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 12bis VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, EN SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL ALS ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR

Eerste onderdeel

Verzoekster heeft zich bij haar aanvraag beroepen op het bestaan van buitengewone omstandigheden waardoor het haar is toegelaten de aanvraag in te dienen bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats. Artikel 12bis, §1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als ‘Vreemdelingenwet’) bepaalt dat de vreemdeling de aanvraag kan indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats “indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische

diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit". Verzoekster heeft ter verantwoording van de buitengewone omstandigheden bij haar aanvraag het volgende gesteld: "Mevrouw Mary O. is de echtgenote van de heer S. J. (...) 1974, Freetown, RR xxx, in het bezit van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Ze hebben samen vijf jonge kinderen, allen geboren in Turnhout: L. J, geboren te Turnhout op (...) 2003 A. J, geboren te Turnhout op (...) 2004 E. J, geboren te Turnhout op (...) 2005 M. J, geboren te Turnhout op (...) 2010 D. J, geboren te Turnhout op (...) 2011. Ze wonen alle samen op het adres (...) 2300 Turnhout. De heer S. J. heeft een voltijdse baan. Mevrouw M. O. heeft een meer dan voltijdse taak aan de verzorging van de vijf kinderen. Het huwelijk met een tot verblijf gerechtigde vreemdeling en de aanwezigheid van vijf jonge kinderen in het gezin vormen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 12bis, § 1, 3° Vreemdelingenwet." Het is kennelijk onredelijk om deze gecombineerde gegevens niet te beschouwen als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 12bis, §1,3° Vreemdelingenwet. De gezinsband van meer dan 10 jaar en huwelijk met een tot onbeperkt verblijf in België gerechtigde vreemdeling en de aanwezigheid van vijf jonge en erg jonge kinderen (het oudste kind is 9 jaar oud, het jongste kind 1 jaar oud) maken voor verzoekster buitengewone omstandigheden uit die haar verhinderen om terug te keren naar haar land om aldaar een visum aan te vragen. De gemachtigde van de staatssecretaris kan alleszins niet in alle redelijkheid tot de conclusie komen dat deze gegevens geen buitengewone omstandigheden zouden vormen. Bovendien verantwoordt de bestreden beslissing nergens dat er geen buitengewone omstandigheden zouden bestaan. De bestreden beslissing stelt wel dat een terugkeer naar het land van herkomst geen disproportionele aantasting zou vormen van het recht op gezins- of privéleven, dat het slechts om een tijdelijke scheiding zou gaan, dat geen afbreuk gedaan wordt aan de voorwaarden van artikel 10 en 12bis. Deze beschouwingen betreffen evenwel niet het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden.

Tweede onderdeel

Artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind." Artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op de aanvragen die gebeuren in het kader van dit wetsartikel. De alinea wordt krachtens de wettekst niet beperkt tot een bepaald onderdeel van het artikel. De bestreden beslissing, die gebaseerd is op artikel 12bis Vreemdelingenwet, bespreekt nergens de belangen van de kinderen. Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de belangen van de (vijf) kinderen. De motivering van de bestreden beslissing maakt nergens de afweging met de belangen van de kinderen. Nochtans is deze afweging vereist. Artikel 12bis Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht worden hierdoor geschonden."

2.1.2. Verzoekster betoogt in een eerste onderdeel dat zij buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Zij verwijst naar haar gezinsband van meer dan 10 jaar, haar huwelijk en haar 5 kinderen. Het zou onredelijk zijn als dit niet zou volstaan als buitengewone omstandigheid. In de beslissing zou niet geantwoord worden waarom er geen buitengewone omstandigheden aanvaard worden.

Verzoekster stelt in een tweede onderdeel dat artikel 12bis, § 7 van toepassing is op haar aanvraag. In de beslissing zou op geen enkele wijze rekening worden gehouden met de belangen van de kinderen.

De bestreden beslissing is de beslissing van 6 februari 2013 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}). De gemachtigde oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoekster de aanvraag niet kon indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de hoofdverblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Het feit dat verzoekster samenwoont met haar echtgenoot, dat haar partner een voltijdse baan heeft en dat ze vijf kinderen hebben, wordt niet aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Verzoekster beperkt zich in het eerste middel tot het herhalen van de elementen die ze had opgeworpen in haar aanvraag om machtiging tot verblijf, en die zij zelf beschouwt als buitengewone omstandigheden. Zij bekritiseert de beslissing en noemt ze onredelijk, maar brengt geen bijkomende elementen aan waaruit moet blijken waarom de motiveringsplicht zou geschonden zijn en waarom de beslissing onredelijk zou zijn.

In de beslissing wordt duidelijk gemaakt dat verzoekster jarenlang illegaal in het land verblijft. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde beslist dat een dergelijk lange verblijfsduur in volstrekte illegaliteit niet verklaart waarom verzoekster haar aanvraag niet via de gewone weg kan indienen en dat

dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verzoekster beroept zich immers op haar persoonlijke keuze zich illegaal op te houden en dat illegaal verblijf te bestendigen.

Uit een illegaal verblijf kunnen onmogelijk rechten worden geput. Verzoekster heeft in het verleden geen enkele recente poging gedaan om haar verblijf in het Rijk te regulariseren.

Het is onduidelijk op welke grond verzoekster de beslissing onredelijk vindt of waarom de motiveringsplicht zou geschonden zijn. Het louter oneens zijn met de beslissing volstaat niet om een motiveringsgebrek in de beslissing aan te tonen.

In zoverre verzoekster stelt dat de bestreden beslissing niet aangeeft waarom de aangehaalde elementen met betrekking tot haar gezinstoestand geen uitzonderlijke omstandigheden vormen, merkt de Raad op dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren. Derhalve houdt de uitdrukkelijke motivering niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het "waarom" ervan dient te vermelden (RvS 15 februari 2007, nr. 167.850; RvS 28 november 2006, nr. 165.197).

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, kan gesteld worden dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster in wezen niet meer doet dan de argumenten die in de aanvraag werden uiteengezet te herhalen zonder dat zij het antwoord daarop van de verwerende partij betreft in haar kritiek op de bestreden beslissing.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de redelijkheidsplicht wordt geschonden door de beslissing louter te bekritisieren.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is.

Wat de toepassing van artikel 12bis, § 7 van de vreemdelingenwet betreft, houdt de beslissing wel degelijk rekening met de belangen van het kind.

Artikel 12bis, § 7 van de vreemdelingenwet stelt het volgende:

"§ 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind."

In de beslissing wordt aangegeven dat verzoekster slechts tijdelijk zal verwijderd worden van het grondgebied en steeds de mogelijkheid heeft om terug te keren van zodra zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten in ons land. Die tijdelijke

verwijdering staat niet in disproportionaliteit ten opzichte van haar recht op een gezins- en een privéleven.

Verzoekster maakt niet duidelijk waarom de beslissing op dit punt onredelijk zou zijn. Zij onderbouwt haar middel niet. De beslissing houdt wel degelijk rekening met verzoeksters gezin en haar kinderen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het bestaan van de kinderen in de beslissing over het hoofd werd gezien.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

“Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) (stuk 2). ENIG MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, EN SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT ALS ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR. Onder de bespreking van de eerste bestreden beslissing werd aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kon besluiten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekster tot toelating tot verblijf. Aangezien de eerste bestreden beslissing hiertoe niet kon besluiten, kon aan verzoekster geen bevel gegeven worden om het grondgebied te verlaten. Er dient immers eerst te worden geoordeeld over de aanvraag tot toelating tot verblijf alvorens desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend. Vermits de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd, ligt een dergelijke beslissing niet voor. Aldus wordt de motiveringsplicht geschonden. Bovendien steunt de tweede bestreden beslissing impliciet op de eerste bestreden beslissing. Aangezien de eerste beslissing dient te worden vernietigd, kan de tweede bestreden beslissing niet hierop steunen. Aldus is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.”

2.2.2. Verzoekster stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet onontvankelijk mag worden verklaard. Daardoor zou er ook geen grond zijn om haar te bevelen het grondgebied te verlaten.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de beslissing van 6 februari 2013 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}) niet onwettig is.

Verzoekster wordt in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet bevolen om het grondgebied te verlaten omdat zij niet in het bezit is van geldige binnenkomstdocumenten. Zij heeft namelijk geen visum. Dit wordt door verzoekster niet ontkend, noch weerlegd. Een motiveringsgebrek in de beslissing wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC